

logiske omstilling. Enhedslisten ønsker en afgift på kvælstoftabet på den enkelte bedrift opgjort via momsregnskabet over et vist niveau. Hermed kan man igangsætte en frugtbart kappestrid mellem landmændene, og så kan vi forhåbentlig se frem til et alsidigt jordbrug, økologisk med bugnende kløvermarker.

Men for Enhedslisten handler miljøpolitik imidlertid om mere end det, vi snakker om i dag. I dag anvendes ordet næsten udelukkende om det, vi putter i munden. Økologien skal udbredes uden for fødevarerområdet. Vil man en økologisk produktionsudvikling, en systematisk indsats for at erstatte uønskede stoffer på arbejdspladser og laboratorier, ja, så er Enhedslisten parat til at støtte en sådan strategi.

Til sidst skal jeg omtale tre alvorlige problemer i regeringsgrundlaget og i statsministerens åbningstale, nemlig integrationspolitikken, boligpolitikken og EU-spørgsmålet.

Enhedslisten vil gerne være med til at drøfte en bedre integration af flygtninge. Vi vil gerne være med til at forlænge integrationsindsatsen. Vi synes også, det er godt at udvide integrationsindsatsen til at omfatte familiesammenførte indvandrere. Og vi synes bestemt, det er en rigtig tanke, at alle kommuner skal række hånd til forfulgte mennesker. Men det skal ske under to forudsætninger: Kravet om en særlig lav introduktionsydelse skal fjernes, og enhver snak om stavnsbinding af flygtninge må ophøre.

Vi siger ja til integration, men nej til diskrimination. Hvis regeringen vælger at give en flygtning, som har opholdstilladelse, og som i øvrigt nøje følger et fastlagt introduktionsprogram, 2.000 kr. mindre om måneden, jamen så er det udtryk for diskrimination. Hvis regeringen fastholder, at indføre et stavnsbånd, der fastslår, at flygtninge ikke må flytte fra den kommune, de bliver placeret i under introduktionsperioden, uden at de mister deres økonomiske hjælp, jamen så er det også udtryk for diskrimination, altså det stik modsatte af integration.

Efter Enhedslistens opfattelse handler integrationspolitik om at skabe respekt for kulturel mangfoldighed og give plads for alle gennem retten til praktikpladser, uddannelse, job og bolig, efter eget valg vel at mærke.

Det næste problem, der må skabe dyb bekymring, og det er så det, der har været på tale her i dag, er regeringsgrundlagets tale om en såkaldt bedre overensstemmelse mellem pris

og kvalitet på boligmarkedet. Ja, det lyder jo uskyldigt, men hvis denne passus bruges som det første spæde, spæde skridt til at introducere Lejelovskommissionens forslag om fri husleje-fastsættelse ved genudlejning, er der tale om et åbenlyst brud med regeringens valgløfter.

Enhedslisten vil modsætte sig enhver form for liberalisering af huslejen og se sådanne skridt som udtryk for, ja, et socialdemokratisk knæfald for det borgerlige Danmark.

Lad mig til sidst omtale EU-debatten. Det er velkendt, at der er en afgrund mellem regeringen og Enhedslisten. Jeg vil godt forholde mig til statsministerens såkaldte gode grunde til at stemme ja ved folkeafstemningen den 28. maj. Statsministeren fremførte for det første, at et ja til Amsterdam er en forudsætning for, at EU's Østudvidelse kan finde sted. Forkert, der eksisterer ikke en sådan sammenhæng. Intet i Amsterdamtraktaten handler om EU's planlagte udvidelse mod Øst. Det er muligt, der er en eller anden personlig eller politisk psykologisk forbindelse, men der er i hvert fald ikke en politisk-retslig.

Statsministeren nævnte dernæst, at Amsterdam er en bedre traktat end den, vi har nu. Tja, også det synspunkt må vi afvise. Vi får mere union, vi får flere flertalsafgørelser, og vi får flere beføjelser til Bruxelles, ja, og så får vi altså ikke nogen miljøgaranti. Jeg ved godt, at man bruger det ord, men efter vore begreber bør det fjernes. Det bør erstattes af et andet ord. Der er tale om en dispensation på Kommissionens og på det indre markedes nåde. Ordet miljøgaranti er misvisende. Tja.

Statsministeren nævnte til sidst, at de fire danske forbehold består uantastet. På papiret ja, men virkeligheden ser noget anderledes ud. På papiret står Danmark uden for det overstatslige politisamarbejde, og beslutninger, der træffes på baggrund af Schengenvedtagelsen, deltager vi ikke i.

Ja, ja, kan man så sige, så vidt, så godt, men så kommer de brudte løfters passus. Vi har frihed til at vedtage det samme som de andre, men hvis ikke vi følger trop inden seks måneder, kan de øvrige medlemsstater i EU træffe såkaldte passende foranstaltninger. Vi kan altså udsættes for et politisk pres ifølge Amsterdamtraktaten.

Den kommende afstemning i maj er for Enhedslisten et opgør med det udemokratiske elitestyre, der som grundprincip agiterer for de fri markeds kræfter til gunst for koncernernes